

У маленьких дівчатках є якийсь шаленство. Ми не могли його вгамувати. Воно перетворювало дощ на магію, а ліс на храм. Ми носилися вузькими стежками, волосся невагомо розвівалося на вітрі, і здавалося, ніби тоненькі ялинки та ялиці — це все ті ж прадавні дерева, які лісопильня давно порубала на тріски. Ми перевтілювались у воїтельок, королев, богинь. Листя папороті та кульбабки ставали припарками й чарівним зіллям, і ми наспівували заклинання деревам. Дали собі нові імена: Артеміда, Афіна, Геката. Розмови вели кодом, листи доповнювали вигадливими символами й вивчали значення різних каменів.

Під кроною мохастого гілля ми з'єднували руки та ввіряли себе одна одній перед лицем вічності — тієї вічності, що палахкотить лише в серцях, занадто юних для сумнівів.

Вічність закінчилася з літом. Вона закінчилася криками, приголомшливим жаром крові та двома дівчатами, що вихопилися на дорогу.

Зі слів Лео Кортленда, він спочатку подумав, що той звук видавала якась пташка чи звір. Його спаніель нашорошив вуха й разок гавкнув, пильно вдивляючись у дерева.

Насправді ж Лео одразу збагнув, що той звук належав дитині. Його розповідь про той випадок була способом

пояснити собі самому, чому він так довго стояв і не рухався. Чому, коли спаніель кинувся на шум, Лео потягнув його назад, намотавши повідець на кулак. Чому він саме розвертався в інший бік, коли з лісу вибігли дві дівчинки — з дикими очима, лементом і в одязі, просоченому темною кров'ю.

— Що з вами сталося? — спитав він, усе ще шокований, усе ще охоплений бажанням піти геть.

Одна дівчинка тремтіла та хитала головою, обгорнувши власне тіло руками, але інша заговорила. Голос у неї був глухий і розгублений.

— Там був чоловік, — сказала вона Лео. — У нього був ніж.

— Ви поранені? — спитав Кортленд, шкодуючи, що не прихопив із собою пістолет, а його спаніель ніколи не був загрозою ні для чого, крім хазяйського взуття.

— Ні, — відповіла дівчинка. Коли Лео переповідав цю історію, то завжди затримувався на цьому моменті. Як дівчинка дивилася просто крізь нього, наче перед очима в неї не було нічого, крім привида. — Але наша подруга — мертва.

Це була та частина історії, що належала Лео і лише йому; після цього вона вже належала всім, і кожен відшукував якусь деталь, аби переповідати знову і знову, шліфуючи оповідь до блиску. Одні говорили про хоробрість тих двох із нас, які вибралися з лісу, щоб покликати на допомогу, і попри шок дали показання, що призвели до арешту нападника. Інші зосереджувалися на самому монстрові, заворожені його злобою та жорстокістю, похмурими закутками його душі.

Наші батьки завжди говорили про мить, коли почули, що трое дівчаток пішли до лісу, та лише двоє вийшли, —

і одразу збагнули, що то їхні дівчатка, бо це було маленьке містечко, а вони знали, як нас закликало до себе шаленство, як ми сновигали оленячими стежками та шукали сліди єдинорогів коло струмка.

Вони знали, що до лісу ми пішли втрьох. Проте не знали, які саме дві дівчинки повернулися.

Інші говорили про юнака, який знайшов останню з нас. Коді Бенгем прочісував ліс із пошуковою групою — трьома десятками чоловіків і жінок, більшість із яких була озброєна, а всі вони — злі. Він помітив маленьке тіло дівчинки, що лежало, розпростерте на зогнилій купі поваленого дерева, наче вона з останніх сил намагалася перелізти через нього. З неба поливав дощ, і цівки закривавленої води прокладали рівчачки до кінчиків її блідих пальців.

Спочатку він нікого не покликав. Натомість упав на коліна, не в змозі дихати. Він притулювся обличчям до її холодної щоки.

Її пальці вчепилися в кору.

Деякі нескінченно говорили про те, яке це було диво, коли ту маленьку дівчинку, що досі дихала, винесли з лісу. Вони вихваляли її силу та хоробрість. Згадували телевізійну картинку: дівчинку в колісному кріслі, зі шрамом, що вигинався її щокою, наче вузол на дереві, — а також те, як вона кивнула, коли прокурор спитав, чи присутня в залі людина, яка напала на неї.

Вони переповідали цю історію знову і знову, поки не почали вважати, що мають на неї право.

Ми ж намагалися забути. Ми не розповідали цієї історії.

Не справжньої.

Ніколи.

Я намагалася здаватись уважною, поки пара навпроти мене вивчала швидкозшивач із фотографіями, схвально бурмочучи. За звичайних обставин я б сказала, що це добрий знак, — якби не промовисте напруження плечей нареченої і те, як вона крадькома поглядала на моє обличчя, коли думала, що я не бачу.

Мій телефон, що лежав на столі екраном униз, завібував. Я натиснула кнопку, щоб заглушити його, не відповідаючи на дзвінок, опираючись прагненню подивитись, хто телефонує.

— Ваше портфоліо дуже-дуже вражає, — сказала наречена, бгаючи в руках паперову хустинку. — Дуже.

— Рада це чути, — відповіла я, подумки підраховуючи, скільки щойно втратила на бензині, погодившись на цю зустріч. Я мала б цього очікувати. З того, що звернувся до мене наречений, і з того, як він зауважив: «Я показав Медді деякі ваші фото», коли я спитала, чи бачила вона вебсайт.

— Просто, — почала вона, та зупинилася. Її майбутній чоловік, серйозного вигляду юнак з ямочкою на підборідді та надлишком гелю на волоссі, поклав руку їй на зап'ястя.

— Люба, ти ж саме цього й шукала. Ти завжди скаржишся на розмиті фото. Ти хотіла когось, хто не боїться кольору.

Телефон задзижчав знову.

— Перепрошую, — сказала я, взявши його в руки, щоб глянути, хто телефонує. Лів. Я відхилила дзвінок і сунула телефон у сумочку. Хай яка була найостанніша криза, — а це завжди була криза, — Лів мала зачекати ще кілька хвилин.

— Просто, — повторила наречена. Вона закусила губу. — Вибачте, я не хочу здаватись абсолютно жахливою. Ваші фото дуже-дуже...

— Вражають, — закінчила я за неї, усміхаючись. Коли я всміхнулася, вгору піднявся лише один кутик мого рота. Вона здригнулася.

— Та годі тобі, Медді, — сказав їй майбутній чоловік. Я не пригадувала його імені. Начебто Джейсон. З якоїсь причини наречених зазвичай звали Джейсон. Тих, хто подавав мене як сюрприз і неначе прагнув засоромити своїх партнерок, наймаючи мене. Це трапляється дедалі рідше, відколи я потроїла розцінки, що чарівним чином перетворило мої шрами із жалюгідного недоліку на частину зухвалої привабливості.

— Усе гаразд, — запевнила я його. — Це ваше весілля, Медді. Усе має бути ідеальним.

— Точно, — сказала вона, втішена тим, що я зрозуміла.

— І якщо хтось не ідеальний, то вам не слід його туди допускати, — додала я, і її усмішка зблякла.

— У вас дуже високі ціни, — гиркнула вона, рожевіючи. — Може, вам варто подумати над їхнім зниженням. Тоді б ви мали більше роботи.

Я зітхнула.

— Ціни високі, бо робота дуже-дуже добра, — сказала я, як папуга повторюючи її слова. — Я дбаю про те, щоб моє фото розміщувалося на чільному місці мого

вебсайту, аби ніхто не марнував свого чи мого часу. А тепер ми маємо і те й інше.

Я підвелася, узявши швидкозшивач. Моя кава лишилася на столику неторкнутою, але я замовила її, лише щоб убити час, поки чекала на клієнтів. Вони спізналися на двадцять хвилин.

— Сподіваюсь, у вас буде весілля вашої мрії, Медді. Джейсоне, приємно було познайомитися.

— Мене взагалі-то звуть Джексон, — пробурчав він, не підводячи очей вище мого підборіддя. Коли я відходила, то чула, як він люто їй щось шепотів. Щойно двері зачинилися, вона розридалася. Я зупинилася на хіднику й заплющила очі, видихаючи й переконуючи себе розслабити м'язи, які поступово напружилися по всьому тілу.

Єдине, що було гірше за наречених на кшталт Медді, так це приїхати на зустріч і лише там виявити, що клієнт — «фанат». Не моїх фотографій, звичайно. Драматичної історії, на яку перетворилося моє життя, коли мені було одинадцять років.

Я дістала із сумочки телефон. Лів не залишила повідомлення, але це було не дивно. Вона ненавиділа, коли її записували. Свого часу нам багато разів тикали в обличчя камерами, і ці відео все ще можна знайти в інтернеті під назвами на кшталт: «Дівчатка зривають плани серійного вбивці в Національному парку "Олімпік"» або «Жертви Вашингтонського вбивці Алана Майкла Стала заговорили».

Лів тоді мала те, що її мама називала «впертим дитячим жирком», і кругле обличчя, яке здавалося ще круглішим через прямий чубчик і стрижку боб. За кілька років вона виросла та схудла, а потім просто продовжувала

поступово тоншати, танучи, аж доки крізь її сорочку вже можна було порохувати хребці. Вона подбала, щоб від неї залишилося недостатньо для впізнання.

Я ж не мала такої змоги. Шрам на щоці, пошкоджений нерв, що тримав кутик рота вигнутим у постійно невдоволеній гримасі, — цього я приховати не могла. Зміна імені скоротила кількість людей, які мене знаходили, але шрамів я так і не позбулася, відмовляючись від спроб їх приховати. Завжди стриглася дуже коротко й фотографувала себе як є. Описувала свій стиль як непохитний. Мій останній психотерапевт запам'ятався припущенням, що я використовувала чесність як броню.

Наче за сигналом, телефон задзвиччав знову. Цього разу я відповіла, налаштувавшись зарадити Лів, хай там яку кризу приніс їй цей день.

— Привіт, Лів. Як справи? — життєрадісно спитала я, бо ми звикли вдавати, що все не так погано.

Якусь мить вона мовчала. Я чекала. Вона почне з коротких захланних фраз, а потім слова потечуть потоком. Наприкінці я скажу їй, що все буде гаразд, спитаю, чи п'є вона ліки, і заприсягнуся, що зовсім не заперечуватиму проти її дзвінків. Я і не заперечувала. Мене багато більше непокоїв день, коли вона могла перестати телефонувати.

— Я намагаюсь зв'язатися з Наомі Каннінгом, — сказав чоловічий голос на другому кінці лінії, і я здивовано моргнула.

— Це я. Перепрошую, прийняла вас за іншу людину. Вочевидь, — сказала я, видихаючи та прибираючи розтріпані вітром пасма волосся з очей. — Хто це?

— Мене звуть Джеральд Воттс, я з Управління в справах жертв. Телефоную щодо Алана Майкла Стала.